

מיכתבים

בתורה (מכתבים) העולם הזה
10.6.87 ואילך.

מרוע לספור את מיספר האותיות בתורה הרבה יותר פשוט לספור את מיספר המילים. כך אפשר גם לגלות כי מיספר המילים בנוסח ה' ראשון של עשרת הדיברות, המופיעים, כידוע, בתורה פעמיים, הוא קטן ממיספר המילים בנוסח השני.

בספר שמות כוללים עשרת הדיברות 172 מילים ובספר דברים — 189.

17 המילים הנוספות, בספר דברים, מופיעות כדיבר המצווה על שמירת השבת וכדיבר המצווה על כיבוד אב ואם. **מנחם הלוי**, באר-שבע

מסיבה של מכובדים

על מסיבה בבאר-שבע (לילות ישר-אל, העולם הזה 10.6.87).

הכתב שנכח במסיבה שנערכה בבתי נראה נהנה מאוד ובמשך המסיבה ולאחריה התבטא

תג-הזיהוי הנאצי
כיצד קורה דבר כזה?

(המשך מעמוד 3)
וויזיה הערבית (שידור) העולם הזה
17.6.87.

הצנזור של הטלוויזיה הערבית בירושלים נוהג איפה ואיפה. נראה שמה שמותר להראות בחמש וחצי אחרי-הצהריים, אסור להראות בשבע וחצי בערב (שעת שידור החדשות בערבית).

כל יום שישי אחרי-הצהריים אני נדהם מחדש כאשר אני צופה בסרט הערבי (המשורר החל מן השעה חמש וחצי), על שחקניותיו כבודת-הבשר, שחלקי גופן הבולטים עומדים, ארט-רט, לגלוש ממלבושיהן הלא כל-כך צנועים.

זה מיקרה של טפחים (אבל איזה טפחים!) מכוסים, שהם הרבה פחות צנועים מאשר טפחים חשופים ובוודאי, אם לקרוא לילד בשמו, יותר מעוררי-צדדים. **צחי הלפרין**, בתי-ים

על ערים בעלות אוכלוסיה יהודית ניכרת (מכתבים) העולם הזה
17.6.87.

מרוע להסתפק בציון העובדה שבשיקאגו יש יותר יהודים מאשר בחיפה? הלא בקייב, שבברית-המועצות, יש יותר יהודים (170 אלף) מאשר בחולון, ובטורונטו, שבקנדה, יש יותר יהודים (115 אלף) מאשר בנתניה.

ולשם האיוון, מן הראוי להיזכר כי קיימות גם מדינות (לא רק ערים) בהן אין אפילו מניין של יהודים: כמו איסלנד, מאוריציוס, מלטה, קפריסין, סרילנקה. **שימרון בן, תל-אביב**

שכל של סכלים

על מחדל ציבורי באתר-זיכרון לאו-מי.

בחג האחרון טיילנו בצפון ונקלענו למיבצר עכו, בו הועלו לגדרום, לפני 40 שנה, לוחמים יהודיים. במקום מצוי (כלשון השלט) «מוזיאון הגבורה».

מוזיאון הגבורה
במבצר עכו
ACRE FORTRESS
MUSEUM OF HEROISM

השלט במיבצר עכו
איפה השכל?

באוזני וכאוזני אחרים, שהמסיבה זוכה, כלשוננו, ל«ציון 10».

נדהמתי לקרוא בהעולם הזה את תיאורו הכתוב, כהגדרתו: מסיבה של «גואפים ונאפים, בוגרים ובוגרות». זו הגדרה מרושעת, ורחוקה מרחק רב מן המציאות, שגרמה לי ולאחרתי עוגמת-נפש רבה.

זו לא היתה מסיבה של «נערות וזהר ריקניות» אלא של אנשים מכובדים.

עם עוגמת-הנפש שלי אני מסוגלת להתמודד. אבל על עוגמת-הנפש ועלכון אורחיי אין לי רשות לעבור לסדר היום.

אביבה ברודא, עומר

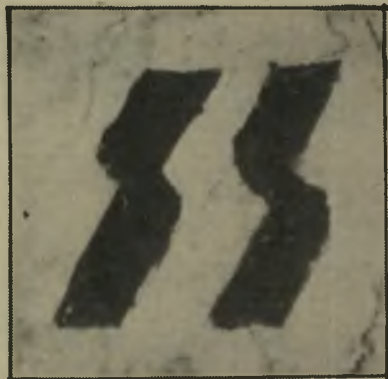
תגובה על כתבה

מפנייתו של הפרקליט גדעון רוזנר, בשם מרשתי, הגב' חנה בוקסבוים, הנני פונה אליכם כרלקמן:

ביום 11.3.87 פורסמה בהעולם הזה (גליון 2584) כתבה על עומד שלם בלוויית צילום מרשתי וגיסיה, בשם אשתי ואחי, החתומה על-ידי אילנה אלון.

הכתבה הג'ל מהווה פירסום לשון הרע בצורה הבוטה והקשה ביותר.

הכתבה פירסמה דברים שאינם אמת. **גידעון רוזנר**, עורך-דין, תל-אביב

האותיות הנאציות בשלט
ריבוננו של עולמו!

מילא מוזיאון במקום מוסיאון, אבל, ריבוננו של עולם, הכתב הלועזי? האס הלועזית (המקבילה לסמך העברית), במילה האנגלית פורטרס (מיבצר) מופיעה בשלט באותה צורה בריוק (ראה גלופות) כמו בתג-הזיהוי של יחידות האס-אס הנאציות, לובשי המדים השחורים, שמקרבם יצאו אנשי הגסטאפו ויחידות-ההשמדה המיוחדות.

כיצד קורה דבר כזה במקום כזה? האם אין איש שם לב? איפה השכל? האם באמת כולם סכלים? **דודי שלכטר**, ראשון-לציון

טטיסטיקה תוכנית

עוד על כמות האותיות והמילים

קניא יני,

איך הגיע יומנה של אורית ארכיב לירי העולם הזה?

כאשר שוחררה אורית מן הכלא, אחרי ריצוי העונש שנגזר עליה כעונן השתתפות בשור, התנפלו עליה נציגי כל כליהתיקשורת. הדברים הגיעו עד כדי כך שהיא חטפה את האפונעו של אחד הצלמים וניסתה לברוח, אך נפלה ופצעה את עצמה.

כל העיתונאים רצו לראיין אותה. היא סירבה לכולם, כמה עיתונאים התחכמו והעמידו פנים כאילו ריאיינו אותה, כשהם מצטטים כמה מיש פטים שאמרה לבנימישפחתה שקיבלו את פניה. על מה שאירע לאחר מכן סיפרה דפנה ברק: ביום הראשון טילפנה אליי אורית ארכיב ב' בוקר. קבענו פגישה בביתה, לשעות אחרי-הצהריים.

כשבאתי אליה, החליטה מרצונה למסור לירי את היומן, שהיא כתבה בכלא. לא הצעתי לה כסף, בהתאם למדיניות של העולם הזה. שאינו מתייחס אל חומר עיתונאי כאל סחורה הנקנית בשוק. הצעתי לה לפרסם את היומן מעל עמודי ה'עולם הזה' בהמשכים, תמורת שכר-סופרים נאות.

לכסף, אולם מישפחתה התנגדה לפירסום בצורה זו. ניטלתי עבורה את החווה עם הצהרון. יחד עם זה התמנה על הסכם, המוסר את היומן לידי העולם הזה. תמורת שכר-סופרים שיסתכם בסכום הרבה יותר קטן מזה שעליו ויתרה.

צנזורה בכלא

מניין ידעה דפנה ברק על קיום היומן?
כשביקרה בפעם הראשונה בבית אמה של אורית, קמה אורית לפתע, יצאה וחזרה כשבידיה שתי מחברות בית-ספר, שעליהן היה רשום: «יומן חיים». על שתי המחברות הוטבעה חותמת של כלא-הנשים נווה-התירצה.

התאריך הפותח את שתי המחברות הוא 6.7.83, והתאריך המסיים אותן הוא 26.8.83. כלומר: במשך תקופה קצרה-יחסית, פחות מחודש שיים, כתבה האסירה המפורסמת באורח די אינ-טנסיבי.

ארכיב מילאה, למעשה, מחברות נוספות, אך לם אלה פשוט נעלמו בבית-הסוהר. חלק מהגיגיה וחוויותיה של ארכיב אינו כלול ביומנים הנמצאים כיום בירי, מכיוון שנתלש מהם. ארכיב סיפרה לי כי גם מיסמך אינטימי כמו היומנים נקרא עלי-ידי שילטונות-הכלא, וצנזור

אורית ארכיב במלון
הצילי אותי.

עלי-ידם. הוצאו ממנו תיאורים על כליאה בצינוק, יחסים בין נשים וכו', שלא תאמו את האידיליה שמנסים יחסיה-ציבור לשוות לכלא-הנשים נווה-תירצה, ושפגמו בדיומי האמהי שנבנה בעמל רב לסוהרות ולהנהלת-הכלא.

יש לקחת זאת בחשבון בעת קריאת היומן, שנכתב בין כותלי הכלא, ולצפות להשלמה ש' תעשה ארכיב, כשהיא אדם חופשי, ובגיליונות הקרובים של העולם הזה.

העולם הזה שיכן אותה לכהמ ימים במלון, כדי שתוכל להימלט מן התיקשורת ולהינפש. על חוויותיה שם היא מספרת בגיליון זה (ראה עמודים 18-19).

הבעתי באוזניה את דעתי שפירסום זה, שלא יהיה סנסציוני ושלא ישום את הרגש על עברה הפלרי-לי, יעזור לה להציג את עצמה לפני הציבור כמו שהיא.

למחרת השארתי אותה במישור עורך-הדין שלה וחזרתי למערכת, כאשר לפתע טילפנה אליי אורית בכהלה: «דפנה, הצילי אותי».

שמעתי ברקע שמישהו צועק: «או שחזותיים עכשיו, או שלא!» ארכיב רמוזה לי על הצעת-החווה מצד אחד הצהרונים.

מסתבר שנציגי הצהרון הציעו לה 12 אלף שקלים עבור יומנה ושהיא חתמה על הסכם איתם, אך התחרטה מייד. היא הכניסה לחווה מישפט שאיפשר לה לבטל תוך כמה שעות. היא ביקשה ממני לכתוב בשבילה מיכתב, המפעיל סעיף זה לביטול החווה.

הצעתי לה לשקול מחדש אם אינה זקוקה